

Kántor Péter

GYURI

Quatorze Juillet – ma lerombolják a Bastille-t,
 felhívtam megint a Marit, hogy élsz-e,
 és összeszorult a gyomrom, összepréselődött,
 mint a svájci gárda, akiket mind egy szálig
 lemészárolnak majd, mert hiába észérv,
 nem adják meg magukat, mintha nem állna
 módjukban – nem áll módjukban, és kész.

Hosszú hónapokon át mint az angyalok,
 nem ettél semmit, szívószálon keresztül
 szívta magadba a folyékony kenyeret, a sört,
 és elhitetted magaddal és velünk is,
 hogy ez örökké mehet így, de legalábbis
 még sokáig; sör, cigaretta, sör,
 no meg ételreceptek minden mennyiségben
 az enni tudóknak – az itt maradóknak;
 emlékszem arra a keserűségre, amikor
 hirtelen rájöttem – te szerencsére nem –,
 hogy az éhezés íratja veled a recepteket,
 a legváratlanabb pillanatokban
 kinyilvánítottad határozott szándékodat,
 hogy vacsorát adsz Réz Pálnak, Mari
 ment a telefonhoz, intézte a meghívást,
 vacsora persze sehol, már réges-régen
 nem volt erőd főzni, de receptekre
 még futotta, sőt, futottak eléd
 túlekedve a képzeletbeli húsok, levesek,
 amiket mindig is inkább másnak készítettél,
 neked elég volt a vodka, a sör, a vers,
 a nők meg a politika; szüntelen lázas
 nagylelkűséggel álmodtál pazar ételeket
 a barátaidnak – győzze, aki bírja! –,
 én egy francia hidegtálat kaptam tőled
 nem sokkal a halálod előtt, abból
 életem végéig lakmározhatok,
 Gyuri.

2000. július 14.

Július 10-én még nem tudtam, hogy utoljára látlak, beszélgetek veled. Éjfél előtt fotelt hoztál be Valinak, aki elaludt a széken, és a feje oldalát hajlott. A nyakcsigolyáját féltetted.

13-án ideges lettem, és másnap megéreztem, megértettem, hogy nincs tovább. Volt még két napod, amikor 14-én elsíratlak.